

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א
וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת בֵּי־תְּשׂוּא

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים
ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים
כֶּרֶךְ י"ג - חֻלַּק י"ז

קוֹנְטֵרְס 377

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלַּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֻּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת
"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אוֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יּוֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"
אֶדְר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

שלימוד הזה הוא תיקון הנפש לשמור אותו כל היום ממחשבות ומדרכים מקולקלים וכל זה הוא כשהוא אין עוד בתיקון השלימות גמור לזה יכול לאחוז בו אחר התפלה אש זרה אבל אם הוא בתיקון השלם בשלימות גדול אז אין לו שום פחד מזה ותיקון הזה מיירי מתפלה זו שתהיה בשלימות גדול ואם הוא אינו בשלימות גדול אז נאחז בו אש זרה ח"ו כנודע למשכיל דקדושה. (הנהגות צדיקים -

כללים מרבי אליעזר צבי מקאמרנא)

נד) קודם התפלה ללמוד איזה ענין בזה

קודם התפלה למעט בדבור כל מה דאפשר וללמוד איזה ענין בזה או

תיקונים או זהר חדש. (הנהגות צדיקים - סדר היום מרבי אהרן מקארלון)

נה) דף זוהר הקדוש אליבא ריקניא מונע כל מיילי בישא

דף זוהר הקדוש אליבא ריקניא מונע כל מיילי בישא והשמר פן ישיאך לבבך

לחדול מזה, מחמת שמוטל עליך לעסוק בהו"ת וכיוצא בזה כי ידוע מה שפירשתי אם בטלת מן התורה יש לך בטלים הרבה אחרים כנגדך והרבה פעמים דמיתי שטוב יותר לעסוק עתה בשיעור עיון ודחיתי לימוד הנ"ל לזמן אחר ומן השמים נזדמנו לי ביטולים אחרים קודם התפלה. (הנהגות צדיקים - הנהגות ישרות מרבי משה גרינוואלד

מחוסט בעל ערוגת הבושם)

באשמורת הבוקר ילמוד ספר הזוהר. (הנהגות צדיקים - הנהגות ודרך האדם מרבי שלמה ברוך

מבודאפעסט)

נו) זוהר הוא מלשון הארה שמאיר במקום החשך

"טמטום הלב הוא שנעשה לב האבן וכו'. יש לזה עצה היעוצה והבחירה ביד האדם על ידי שמבטלין ליה וכו', ועצה היעוצה לזה, ללמוד ספר הזוהר כי זוהר הוא מלשון הארה שמאיר במקום החשך. וכו' ובנידון שאר הלימוד יהיה בזה האופן מי שהוא בעל עסק גדול יהיה רוב למודו בזה הקדוש אף שאינו מבין כי מה איכפת לו שאינו מבין אפילו הכי הוא סגולה." (ספר מאה שערים אמרי קדש).

נז) תקנת הקדמונים, ללמוד בספר התיקונים מר"ח אלול עד יום הכפורים

"כמה ארכ"ן הוא זה, מרפא וארוכה לימוד זה, כאשר העד העיד בנו עדות נאמנה, הרב הקדוש האר"י זיע"א ויהי עדי"ו אמונה, שכל הרגיל בלימוד הזוהר הקדוש אף על פי שאין לו חלק בבניה, מזכך את נפש רוח נשמה כבן או"ר באי"ם לבניה, ובפרט בספר התיקונים היינו דאהניא ליה, תעל"ה באיתנ"ה שקי"ד ליה. ותקנת הקדמונים, ללמוד בספר התיקונים מר"ח אלול עד יום הכפורים לברר אוכל מתוך פסולת שדרך התינוק לפר"ר, בלימוד זה בא עדי ברורי"ן בפ' זה בורה, וקימו וקבלו היהודים עליהם ועל זרעם, בנדבות הלב המתנדבים בעם, ועליהם

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "יקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בנייהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

קבענום חובה, ללמוד דבר יום ביומו אז ירדו לשעורין **שעורא זוטא ושעורא רבה**. (מתוך הקדמת הרב המביא לבית הדפוס תקונים דפוס ליורנו כהר"ר יצחק פרחי ז"ע).

(ח) **אף מי שלא יבין הזוהר ילמוד בכל יום**
אף מי שלא יבין הזוהר ילמוד בכל יום דבר מה כי **הלשון הוא מסוגל לנשמה**.
(הנהגות צדיקים - הנהגות ודרך האדם מרבי שלמה ברוך מבודאפעסט)

(ט) **בכל עת ורגע ידמה בעיניו כאלו הקדוש ברוך הוא תופס אותו**
לקבוע עתים לתורה דהיינו ללמוד בכל יום תנ"ך משניות שהוא תיקון לנשמה **וזוהר** ושלחן ערוך ועין יעקב קודם השינה וקריאת שמע של האריז"ל (כמבואר בשערי ציון) ולילך במקוה לטבול ט' פעמים בכדי לקבל עליו קדושה וטהרה מן המקוה העליונה והבן. (הנהגות צדיקים - הדרכות מרבי מרדכי מטשערנאביל)

ואחר התפלה יקבע עתים לתורה דהיינו תנ"ך משניות שהוא תיקון לנשמה. ואחר כך לימוד שלחן ערוך אורח חיים ושלחן ערוך יורה דעה וזוהר. וגם לומר בכל יום תהלים שהוא נעים זמירות ישראל. וזמירות היא מלשון לזמר עריצים שבזה מזמר ומכרית כל הקליפות והדינים והמסכים שנעשו מחמת עונות בני אדם. **ובכל עת ורגע ידמה בעיניו כאלו הקדוש ברוך הוא תופס אותו** שלא ישוב אחר תאוותו השפילות והזרות. כמאמר הכתוב תפסו בבגדים ויפול עליו אימה גדולה ויראה. (הנהגות צדיקים - הדרכות מרבי מרדכי מטשערנאביל)

(ס) **לא לבטל שיעורין כסדרן בתורת ה'**
קבלנו על עצמנו בלי נדר שלא לבטל שיעורין כסדרן בתורת ה', דהיינו תורה נביאים כתובים, זוהר או שאר קבלה, משניות, גמרא, מדרש, מוסר, זה בכל יום עדכ"ש, והשם יתברך יעזרנו להוסיף אומץ גם שלחן ערוך כאשר יתבאר לקמן ושאר פוסקים. (הנהגות צדיקים - הנהגות ואזהרות מרבי צבי אלימלך מדינאב)

(סא) **לימוד תמידי בזוהר הקדוש**
אלה דברי הברית, החוקים המשפטים והתורות, אשר קבלו עליהם החברים הקדושים, אשר באו על החתום, לקיים עליהם לשם יחוד קו"ש, כולם, כי נעשו כולם להיות כאיש אחד, לעבוד את העבודה הזאת עבודת ה', להחשב אחד מהם ככולם, לכל העבודה הזאת, וזה אשר קבלו עליהם:

ראשונה, לקבוע לימוד תמידי אשר לא יפסיק, בבית התלמוד הקדוש הזה, בספר הזוהר הקדוש, ללמוד כל איש מהם חלקו זה אחר זה, מאחר תפלת הבוקר, ועד עת תפלת מנחת ערב, כל הימים תמיד, לפי התנאים אשר התנו בלימוד הזה לפני ה'.

(תקנות הישיבה לרמח"ל)

לעגל. ולצד הקדשה עשה, ולצד הקדשה קרא ואמר. וזו הרפואה שהקדים, שאלמלא עשה את זה, לא עמד העולם על מקומו, ועם כל זה לא שכח רגזו מאהרן, אף על גב שלא התכונן לרע.

אמר לו הקדוש ברוך הוא, אהרן, שני המכשפים הללו משכו אותך למה שרצו, חייך ששני בניך יפלו, ועל החטא הזה ימותו (ובחטא הזה הם יתפסו). זהו שכתוב (דברים ט) ובאהרן התאנף ה' מאד להשמידו. מה זה להשמידו? אלו בניו, כמו שנאמר (עמוס ב) ואשמיד פרו ממעל, שפריו של אדם אלו הם בניו.

בא וראה, אהרן שם את אותו מזבח לפניו, והעגל שב לאחוריו. בניו שמו את הצד האחר לפניו, וצד הקדשה חזר לאחור, שכתוב (ויקרא י) ויקריבו לפני ה'. לפני ה' שמו. נתפסו בחטא הזה.

אהרן חשב, שבינתיים יבא משה, ולכן את אותו מזבח לא הרס משה, שאלו היה כמו שחושבים בני אדם, הדבר הראשון שהצטרף משה - לנתן את אותו מזבח היה צריך, כמו שהתנבא הנביא עדו על המזבח בבית אל, ונבואתו על אותו מזבח היתה. אבל כן היה דבר אחר כמו שנתבאר. וכתוב ויקח את העגל אשר עשו, ולא כתוב וינתן את המזבח.

בא וראה, ויקרא אהרן - הוא הכריז בקול ואמר. כתוב כן ויקרא ויאמר. מה שם הכריז לדין, אף כן הכריז לדין. חג לה' מחר, נבא נבואה באותה רוח של מזבח, שעתיד הדין לשרות עליהם. חג לה', לעשות ככם דין. ושרשה דינים היו: אחד, ויגף ה' את העם. ואחד בכני לוי. ואחד

ולעגל. ולסטר קדשה עבד, ולסטר קדשה קרא ואמר. ודא אסותא אקדים, דאלמלא דעבד דא, לא קאים עלמא על קיומיה, ועם כל דא, לא שכיף ורגזיה מאהרן, אף על גב דלא אתפון לביש.

אמר ליה קדשא בריך הוא, אהרן, תרין תרשין אלין משכו לך למה דבעו. תרין בנך יפלו, ועל חובא דא יתפסקון (ס"א ובחובא דא יתפסון) הדא הוא דכתיב, (דברים ט) ובאהרן התאנף יי' מאד להשמידו. מאי להשמידו. אלין בנוי, כמה דאת אמר (עמוס ב) ואשמיד פרו ממעל, דפרי דבר נש בנוי אינון.

הא חזי, אהרן שוי ליה להווא מזבח לפניו, ועגלא תב לאחורא. בנוי שווי לסטר אחרא לפניו, וסטר קדשה אהדר לאחורא, דכתיב, (ויקרא י) ויקריבו לפני יי', לפני יי' שווי. אתפסו בחובה דא.

אהרן חשב, דבין פך ייתי משה, ועל דא ההוא מזבח לא סתיר ליה משה, דאילו היה כמה דחשבין בני נשא, מלה קדמאה דאבעי למשה, לנתצא להווא מזבח אצטריך, כמה דנבי עדו על מזבח דבית אל, ונבואתיה על ההוא מזבח הוה. אבל הכא מלה אתרא הוה כמה דאתמר. וכתיב, ויקח את העגל אשר עשו, ולא כתיב וינתן את המזבח.

הא חזי ויקרא אהרן. אכריז איהו בקלא ואמר. כתיב הכא ויקרא ויאמר, וכתיב ביונה (יונה ג) ויקרא ויאמר, מה להלן פריז לדינא, אוף הכא כריז לדינא. חג ליי' מחר, נבי נבואה בהווא רוח דמזבח, דזמין דינא לשריא עלייהו. חג ליי', למעבד בכו דינא. ותלת דינין הוו, חד, ויגוף יי' את העם. וחד,

שֶׁהַשְּׂקָה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. וַהֲיִנּוּ חַג
שֶׁל בְּנֵי לִוִי - לַה' - שְׁוִיגָף ה'. מִחֵר
- שֶׁהַשְּׂקָה אוֹתָם מִשָּׁה. וְלִנּוּ
בְּאוֹתוֹ לִילָה, וּלְמַחֵר נִמְצְאוּ
נְפוּחִים וּמְתִים. וְאוֹתָם הַמִּים הָיוּ
מְכַשְׁפִּים בְּמַעֲיָהֶם כָּל הַלֵּילָה,
וּבְכֶבֶד נִמְצְאוּ מְתִים, וְלִכְן חַג לַה'
מִחֵר. וְכָל הַרְפוּאָה שֶׁעָשָׂה אֶהָרֹן,
מִשׁוּם שְׂכַתוֹב וַיִּכֶן מִזְבַּח לְפָנָיו.

בא וַיֵּרָאָה, (אותו מזבח של קדשה היה)
שְׂכַתוֹב וַיֵּרָא אֶת הַעֲגֹל וּמַחְלַת,
וְאֵלוּ מִזְבַּח לֹא כְּתוּב. שֶׁהָרִי אֶהָרֹן
יִדְעָה הִיא יוֹדַע שְׂכַתוֹב (שמות כב)
זִכַּח לְאֱלֹהִים יִחְרַם בְּלִמִּי לַה'
לְבָדוּ, וְדָאִי נִצַּל אֶהָרֹן בְּעֶצֶה
טוֹבָה שֶׁהִנְהִיג לְנַפְשׁוֹ, וְהַכֵּל
בְּרִצּוֹן שְׁלֵם טוֹב, שְׁלֹא הִתְכַּנֵּן
לְרַע.

אָמַר לוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר, אָבָא, וְדָאִי
כִּף הוּא, וַיִּשְׂרָאֵל לֹא הָיוּ. אָבָל
יִרְבְּעָם שֶׁעָשָׂה עֲגֹלִים, הָרִי
יִשְׂרָאֵל הָיוּ, וְעֲגֹל עָשׂוּ. אָמַר לוֹ,
וְדָאִי, וּפְרָשׁוּהָ, אָבָל יִרְבְּעָם חֲטָא
וְהַחֲטִיא, וְלֹא כְּמוֹ שְׂאֲמָרוּ.
שְׁוֹדָאִי חֲטָא רַע עָשָׂה, וּבְמַלְכוּת
חֲטָא.

אָמַר יִרְבְּעָם, הָרִי וְדָאִי שֶׁהָרִי צַד
הַקְּדוּשָׁה לֹא שׁוֹרָה אֶלֶּא רַק בְּלַב
כָּל הָעוֹלָם, וְזוֹ יְרוּשָׁלַיִם. אֲנִי לֹא
יְכוּל לְמַשֵּׁךְ אֶת אוֹתוֹ הַצַּד לְכָאֵן,
מָה אַעֲשֶׂה? מִיָּד - (מלכים-א יב)
וַיִּעֲזֵץ הַמֶּלֶךְ וַיַּעַשׂ וַיְגוּ'. נִטַּל עֶצֶה
רָעָה. אָמַר, הָרִי הַצַּד הַאֲחֵר
שֶׁנִּמְשָׁךְ מִיָּד לְכָל מְקוֹם, וְכָל שֶׁפֶן
בְּאֶרֶץ הַזֶּה, שֶׁתְּשׁוּקָתוֹ לְשׁוֹרָת
בְּתוֹכָהּ, אָבָל לֹא יְכוּל לְהַתְּלַבֵּשׁ
אֶלֶּא רַק בְּדַמּוֹת שֶׁל שׁוֹר.

שְׁנֵי עֲגֹלִים לְמָה? אֶלֶּא אָמַר
יִרְבְּעָם, (במצרים ובמדבר) בְּמִדְבַר הָרִי
אוֹתָם מְכַשְׁפִּים, שְׂכַתוֹב (יחזקאל כג)
בְּשׁוֹר חֲמוּרִים בְּשָׂרָם. (לֹא אוֹתָם
מִצְרַיִם, אֶלֶּא) כָּאֵן אוֹתָן שְׁתֵּי רוּחֹת

בְּבְנֵי לִוִי. וְחַד, דְּאִשְׁקִי לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל. וַהֲיִנּוּ
חַג דְּבְנֵי לִוִי. לִינּוּ, דְּוִיגוּף יי'. מִחֵר, דְּאִשְׁקִי
לוֹן מִשָּׁה. וּבִיתוֹ בַּהֲוֹא לִילָא, וּלְמַחֵר
אִשְׁתְּכַחוּ נְפִיחִין וּמְתִין. וַאֲיִנוּן מִיִּין הָיוּ
מְכַשְׁפִּשִׁין בְּמַעֲיָהוֹן כָּל לִילָא, וּבְצַפְרָא
אִשְׁתְּכַחוּ מְתִין, וְעַל דָּא חַג לִינּוּ מִחֵר. וְכָל
אִסּוּתָא דְעַבְד אֶהָרֹן, בְּגִין דְּכְתִיב וַיִּכֶן מִזְבַּח
לְפָנָיו.

הָא חֲזִי, (ההוא מזבח הקדושה היות) דְּכְתִיב וַיֵּרָא אֶת
הַעֲגֹל וּמַחְלֹת, וְאֵלוּ מִזְבַּח לֹא כְּתִיב.

דְּהָא אֶהָרֹן מְגִדַע הוּא יוֹדַע, דְּכְתִיב, (שמות כב)
זִכַּח לְאֱלֹהִים יִחְרַם בְּלִמִּי לַיְי' לְבָדוּ, וְדָאִי
אִשְׁתְּזִיב אֶהָרֹן בְּעִיטָא טְבָא דְדָבַר לְנַפְשִׁיהּ,
וְכֹלֵא בְרַעוּתָא שְׁלִים טַב, דְּלֹא אִתְּכַוֵּין לְבִישׁ.

אָמַר לִיהִ רַבִּי אֶלְעָזָר, אָבָא וְדָאִי הָכִי הוּא,
וַיִּשְׂרָאֵל לֹא הָיוּ. אָבָל יִרְבְּעָם דְעַבְד
עֲגֹלִין, הָא יִשְׂרָאֵל הָיוּ, וְעֲגֹל עָבְדוּ. אָמַר לִיהִ
וְדָאִי, וְאוּקְמוּהָ, אָבָל יִרְבְּעָם חֲטָא וְהַחֲטִיא,
וְלֹא כְּמָה דְאָמְרוּ. וְדָאִי חוֹבָא בִישָׁא עַבְד
וּבְמַלְכוּת חֲטָא.

אָמַר יִרְבְּעָם, וְדָאִי יוֹדַענָא דְהָא סֵטֵר קְדוּשָׁה
לֹא שְׂרִיא, אֶלֶּא בְּלַבָּא דְכָל עֲלָמָא, וְדָא
יְרוּשָׁלַיִם. אָנָּא לֹא יְכִילְנָא לְאַמְשַׁכָּא לְהָהוּא
סֵטֵר הַכָּא, מָה אַעֲפִיד. מִיָּד (מלכים א יב) וַיִּוַעֲזֵץ
הַמֶּלֶךְ וַיַּעַשׂ וַיְגוּ'. נִטַּל עִיטָא בִישָׁא, אָמַר הָא
(דף קצ"ג ע"ב) סֵטֵרָא אַחְרָא, דְאַתְּמַשְׁכָּא מִיָּד לְכָל
אַתְרָא. וְכָל שֶׁפֶן בְּאַרְעָא דָּא, דְתִיאוּבְתִיהּ
לְאַשְׂרָאָה בְּגִייהּ, אָבָל לֹא יְכִילָא לְאַתְלַבֵּשָׁא
אֶלֶּא בְדִיוּקְנָא דְשׁוֹר.

תְּרִין עֲגֹלִים אָמְאִי. אֶלֶּא אָמַר יִרְבְּעָם, (ס"א
במצרים ובמדבר) בְּמִדְבַר הָרִי
דְכְתִיב, (יחזקאל כג) בְּשׁוֹר חֲמוּרִים בְּשָׂרָם. (ס"א לֹא אֲיִנוּן

מִצְרַיִם אֶלֶּא) הַכָּא, אֲיִנוּן תְּרִין רוּחִין בִּישִׁין, יִתְלַבְּשׁוּ כְדָקָא חֲזִי לוֹן, דְּכַר

רעות יתלבשו כראוי, זכר ונקבה הם. שהרי הזכר היה בבית אל, והנקבה הייתה בדין. ומתוך שכתוב נפת תטפנה שפתי זרה, נמשכו ישראל אחריו יותר, שכתוב וילכו העם לפני האחד עד דן. ומשום כך היו שני עגלים, ומשך אותם ירבעם לארץ הקדושה, והיה חטא עליו ועל כל ישראל, ומנע ברכות מן העולם, ועליו פתוב (משלי כח) גזול אביו ואמו וגו'.

ועל כן היו העגלים, שהרי הלבוש הראשון שמתלבש הצד האחר הוא שור, כמו שנתבאר. ואם תאמר, למה הוא עגל ולא שור? אלא ודאי כך ראוי, וכן בכל הצדדים, ראשית הלבוש הוא קטן, והרי בארנו.

ורכן, בני אהובי, פיון שרצו אלהים, ובצד של אלהים נבנה המעשה, האלהים הקדוש, האם, שאוחזת תמיד בזרוע המלך ומעלה את הרצועה, לא הייתה שם, והצטרף משה להיות שם במקומה. פיון שרמו לו הקדוש ברנף הוא, הסתכל.

שרש פעמים רמו לו, אי משה הרועה הנאמן, כמה חזק כחך, כמה גבורתך גדולה. שלש פעמים רמו לו, שכתוב ועתה הניחה לי - הרי אחד. ויחר אפי בהם ואכלם - הרי שמים. ואעשה אותך לגוי גדול - הרי שלש. חכמתו של משה בשלשת הרמזים הללו. אחז ברנף מינו - כנגד הניחה לי. אחז ברנף שמאלו - כנגד ויחר אפי בהם ואכלם. התחבק בגוף המלך - כנגד ואעשה אותך לגוי גדול. וכשהתחבק בגוף, ושתי זרועות מצד זה ומצד זה, לא יכול להתנענע לצד בעולם. זו הייתה

ונוקבא אינון. דכר הוה בבית אל, ונוקבא הות בדין. ומגו דכתיב, (משלי ה) נפת תטפנה שפתי זרה, אתמשכו ישראל אבתרה יתיר, דכתיב וילכו העם לפני האחד עד דן. ובגין כך תרין עגלין הוו. ומשיך לון ירבעם בארעא קדישא, והוה חובא עליה ועל ישראל, ומנע ברפאן מן עלמא. ועליה כתיב (משלי כח) גזול אביו ואמו וגו'.

ועל דא הוו עגלין, דהא לבושא קדמאה דמתלבש סטרא אחרא שור איהו, כמה דאתמר. ואי תימא אמאי איהו עגל ולא שור. אלא ודאי כך אתחזי, וכן בכל סטרין, שירותא דלבושא זוטא איהו, והא אוקימנא. ועל דא בני רחימאי, פיון דאלהים בעו, ובסטרי דאלהים אתבני עובדא, אלהים קדישא, אימא, דאחידת תדיר בדרועא דמלפא, וסליקת רצועה, לא הות תמן, ואצטריף ליה למשה למיהוי תמן באתרהא, פיון דאנקיד ליה קדשא בריף הוא, אסתפל. תלת זמנין אנקיד ליה, אי משה רעיא מהימנא, כמה חילף תקיף, כמה גבורתך רב, תלת זמנין אנקיד ליה, דכתיב ועתה הניחה לי הא חד. ויחר אפי בהם ואכלם, הא תרין. ואעשה אותך לגוי גדול, הא תלת. חכמתא דמשה בתלת נקודין אלין. אחיד בדרועיה ימינא, לקבל הניחא לי. אחיד בדרועיה שמאלא, לקבל ויחר אפי בהם ואכלם. אתחבק בגופא דמלפא, לקבל ואעשה אותך לגוי גדול. וכד אתחבק בגופא, תרין דרועין מסטרא דא ומסטרא דא, לא יכול לאתנענעא לסטרא בעלמא. דא הוי חכמתא דמשה, (פ"א דבמילי) דמיני נקודין

דְּמַלְפָּא יָדַע בְּכָל חַד מַנְיֵיהוּ, בְּאֵן אֲתֵר
יִתְתַּקַּף, וּבְחַכְמָתָא עֲבַד.

אָתוּ רַבֵּי אֶלְעָזָר וְחַבְרַיָּא, וְנִשְׁקוּ יְדוּי. הוּהוּ
תַּמָּן רַבֵּי אַבָּא, אָמַר, אֲלַמְּלָא לָא אֲתִינָא
לְעֵלְמָא אֲלָא לְמַשְׁמַע דָּא, דִּי לֵן. בְּכַה וְאָמַר,
וּוּי רַבֵּי, פִּד תַּסְתַּלַּק מֵעֵלְמָא, מָאן יְנַהֵר וּיְגַלִּי
נְהוּרִין דְּאוּרִייתָא. מְלָה דָא, בְּחִשׁוּכָא אֲתַטְטַר
עַד הַשְּׁתָּא, דְּנִפְק מִתַּמָּן, וְהָא נְהִיר עַד רוּם
רְקִיעָא, וּבְכַרְסֵיָא דְּמַלְפָּא רְשִׁים, וְקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא חֲדֵי הַשְּׁתָּא בְּהַאי מְלָה. וְכַמְּה חֲדוּ
עַל חֲדוּ, אֲתוּסַף מַקְמֵי מַלְפָּא קְדִישָׁא. מָאן
יִתְעַר מְלִי דְּחַכְמָתָא בְּעֵלְמָא דִּין כְּוֹתֵיף.

הָא חֲזִי, עַד לָא חֲטָא אָדָם, הוּהוּ סְלִיק וְקָאִים
בְּחַכְמָה דְּנַהֲרֵי עֵלְאַה, וְלָא הוּהוּ מִתְפָּרֵשׁ
מֵאֵילָנָא דְּחַיִּי. פִּיּוּן דְּאַסְגֵי תִּיאוּבְתָא לְמַגְדַּע,
וּלְנַחְתָּא לְתַתָּא, אֲתַמְשִׁיף אֲבַתְרִייהוּ, עַד
דְּאֲתַפְּרֵשׁ מֵאֵילָנָא דְּחַיִּי, וְיַדַּע רַע וְשִׁבְק טוֹב.
וְעַל דָּא כְּתִיב, (תהלים ה) כִּי לֹא אֵל חָפִץ רִשְׁע
אֲתָה לֹא יִגְוֶרְךָ רַע, מָאן דְּאֲתַמְשִׁף בְּרַע, לִית
לֵיה דִּיּוּרָא עִם אֵילָנָא דְּחַיִּי. וְעַד לָא חֲטָאוּ,
הוּוּ שְׁמַעִין קִלָּא מְלַעֲיָלָא, וְיַדַּעִין חַכְמָתָא
עֵלְאַה, וְלָא דְּחַלִּי. פִּיּוּן דְּחֲטָאוּ, אֲפִילוּ קִלָּא
דְּלַתַּתָּא, לָא הוּוּ נְכַלִּין לְמִיקָם בֵּיה.

בְּגוּוּנָא דָא, עַד לָא חָאבוּ יִשְׂרָאֵל, בְּשַׁעֲתָא
דְּקִיָּמוּ יִשְׂרָאֵל עַל טוּרָא דְּסִינֵי,
אֲתַעֲבַר מַנְיֵיהוּ זוֹהֵמָא דְּהַאי חוּיָא, דְּהָא כְּדִין
בְּטוּל יַצֵּר הָרַע הוּהוּ מֵעֵלְמָא, וְדַחוּ לֵיה
מַנְיֵיהוּ. וּכְדִין אֲתַאֲחִידוּ בְּאֵילָנָא דְּחַיִּי, וּסְלִיקוּ
לְעֵילָא, וְלָא נַחְתּוּ לְתַתָּא. כְּדִין הוּוּ יַדַּעִין,
וְהוּוּ חֲמָאן, אֲסַפְקִלְרִיאַן עֵלְאַיִן, וְאֲתַנְהֵרֵן
עֵינֵייהוּ, וְחֲדָאן לְמַגְדַּע וְלְמַשְׁמַע. וּכְדִין חֲגַר
לוֹן קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא, חֲגִירִין דְּאֲתוּוֹן דְּשָׁמָא

חַכְמָתוּ שֶׁל מֹשֶׁה, (שפדברי) שְׁמִינֵי
רְמִזִּים שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַכִּיּוֹר בְּכָל אֶחָד
מֵהֶם מֵאִיזָה מְקוּם יִחְזִיק,
וּבְחַכְמָה הוּא עֲשֵׂה.

בְּאוּ רַבֵּי אֶלְעָזָר וְחַבְרַיָּים וְנִשְׁקוּ
יְדוּ. הִיָּה שָׁם רַבֵּי אַבָּא. אָמַר,
אֲלַמְּלָא לֹא בִּאתִי לְעוֹלָם אֲלָא
לְשַׁמַּע אֶת זֶה - דִּי לָנוּ. בְּכַה וְאָמַר,
וּי רַבֵּי, כְּשֶׁתַּסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם, מִי
יֵאִיר וְיַגְלֵה אוֹרוֹת הַתּוֹרָה? דְּבַר
זֶה בְּחִשְׁבָּה נִסְתַּר עַד עַכְשָׁו, שְׂיַצָּא
מִשָּׁם, וְהָרִי מֵאִיר עַד רוּם הַרְקִיעַ,
וּבְכַסָּא הַמֶּלֶךְ הוּא רְשׁוּם,
וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁמַח עַכְשָׁו
בְּדְבַר הַזֶּה. וְכַמְּה שְׂמַחַה עַל
שְׂמַחַה נּוֹסְפָה מִלְפָּנֵי הַמֶּלֶךְ
הַקְדוּשׁ. מִי יַעִיר דְּבַרֵי חַכְמָה
בְּעוֹלָם הַזֶּה כְּמוֹתָךְ.

בֹּא וְרֵא, טָרַם חֲטָא אָדָם, הִיָּה
עוֹלָה וְעוֹמֵד בְּחַכְמַת הָאוּר
הַעֲלִיּוֹן, וְלֹא הִיָּה נִפְרַד מֵעֵץ
הַחַיִּים. פִּיּוּן שֶׁהַגְּדִיל תְּשׁוּקָתוֹ
לְדַעַת וְלָרַדַּת לְמִטָּה, נִמְשָׁף
אֲחֵרֵיהֶם, עַד שֶׁנִּפְרַד מֵעֵץ הַחַיִּים,
וְיַדַּע רַע וְעוֹב הַטּוֹב. וְלָכֵן כְּתוּב
(תהלים ח) כִּי לֹא אֵל חָפִץ רִשְׁע אֲתָה
לֹא יִגְרַךְ רַע. מִי שֶׁנִּמְשָׁף בְּרַע, אֵין
לוֹ דִּיּוּר עִם עֵץ הַחַיִּים. וְטָרַם
שְׁחָטָאוּ, הֵיּוּ שׁוֹמְעִים קוֹל
מִלְמַעְלָה וְיוֹדְעִים אֶת הַחַכְמָה
הַעֲלִיּוֹנָה וְלֹא פוֹחְדִים. פִּיּוּן
שְׁחָטָאוּ, אֲפִילוּ קוֹל שְׁלִמְטָה לֹא
יְכַלּוּ לְעַמְד בּוֹ.

כְּמוֹ זֶה, טָרַם שְׁחָטָאוּ יִשְׂרָאֵל,
בְּשַׁעֲהוּ שְׁעַמְדוּ יִשְׂרָאֵל עַל הַר
סִינֵי, הַעֲבָרָה מֵהֶם זִהְמָתוֹ שֶׁל
הַנֶּחֱשׁ הַזֶּה, שֶׁהָרִי אִזּוּ בְּטוּל שֶׁל
יַצֵּר הָרַע הִיָּה בְּעוֹלָם, וְדַחוּ אוֹתוֹ
מֵהֶם, וְאִזּוּ נֶאֱחָזוּ בְּעֵץ הַחַיִּים וְעָלוּ
לְמַעְלָה, וְלֹא יָרְדוּ לְמִטָּה. אִזּוּ הֵיּוּ
מִפִּירִים וְהֵיּוּ רוֹאִים אֲסַפְקִלְרִיּוֹת
הַעֲלִיּוֹנוֹת, וְעֵינֵיהֶם הוֹאָרוּ,
וְשִׂמְחוּ לְהַפִּיר וְלְשַׁמַּע. וְאִזּוּ חֲגַר
אוֹתָם הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בַּחֲגוּרוֹת שֶׁל אוֹתִיּוֹת הַשָּׁם הַקְדוּשׁ שֶׁלֹּא יוּכַל לְשַׁלֵּט עֲלֵיהֶם הַנֶּחֱשׁ הַזֶּה,

קְדִישָׁא, דְּלֹא יִכִּיל לְשַׁלְטָאָה עַל־יְהוּהוּ הַאי חוּיָא, וְלֹא יִסָּאב לִוְן פְּדַבְקְדָּמִיתָא.

בִּיּוֹן דְּחִטּוֹ בַּעֲגָלָא, אֲתַעְבְּרוּ מַנְיִיהוּ כָּל אֵינּוֹן דְּרַגִּין, וְנַהוּרִין עַלְאִין, וְאֲתַעְבְּרוּ מַנְיִיהוּ חֲגִירוֹ מְזִינִין, דְּאֲתַעְטְרוּ מִשְׁמָא קְדִישָׁא עַלְאָה, וְאֲמָשִׁיכוּ עַל־יְהוּהוּ חוּיָא בִישָׁא כְּמַלְקְדָּמִין, וְגָרִימוּ מוֹתָא לְכָל עַלְמָא. וּלְבַתֵּר מָה פְּתִיב. וַיֵּרָא אֶהְרֹן וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת מֹשֶׁה וְהִגִּיהָ (דף קצ"ד ע"א) קֶרֶן עוֹר פָּנָיו וַיִּירָאוּ מִגֹּשֶׁת אֱלֹהִים.

וְלֹא יִטְמָא אוֹתָם כְּבָרָא שׁוֹנָה. בִּיּוֹן שְׁחִטָּאוּ בַּעֲגָלָא, הֵעֲבָרוּ מֵהֶם כָּל אוֹתָן הַדְּרָגוֹת וְהַאוֹרוֹת הָעֲלִיּוֹנִים, וְהֵעֲבָרָה מֵהֶם חֲגוּרַת כְּלֵי הַזֵּינן שֶׁהִתְעַטְרוּ מֵהֶשֶׁם הַקְּדוֹשׁ הָעֲלִיּוֹן, וְהִמְשִׁיכוּ עַל־יְהוּהוּ הַנְּחֹשׁ הָרַע כְּמַקְדָּם, וְגָרְמוּ מוֹת לְכָל הָעוֹלָם. וְאַחַר כֵּן מָה פְּתוּב? וַיֵּרָא אֶהְרֹן וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת מֹשֶׁה וְהִגִּיהָ קֶרֶן עוֹר פָּנָיו וַיִּירָאוּ מִגֹּשֶׁת אֱלֹהִים.

בֹּא וְרָאָה, מָה פְּתוּב בְּרֵאשׁוֹנָה? (שמות יד) וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדֹלָה. וְכֹלָם רָאוּ אֶת הַיָּד הַגְּדוּלָּה הָעֲלִיּוֹנִים נְאוּרִים בְּאַסְפַּקְלָרְיָה הַמְּאִירָה, שְׁכַתוּב (שם) וְכָל הָעַם רֹאִים אֶת הַקּוֹלֶת. וְעַל הַיָּם הָיָה רוֹאִים וְלֹא פּוֹחַדִּים, שְׁכַתוּב זֶה אֵלֵי וְאַנְוָהוּ. אַחַר שְׁחִטָּאוּ, פְּנֵי הַסְּרִסוּר לֹא הָיוּ יְכוּלִים לְרֹאוֹת. מָה פְּתוּב? וַיִּירָאוּ מִגֹּשֶׁת אֱלֹהִים.

וְכֹא רָאָה, מָה פְּתוּב בְּהֶם? וַיִּתְנַצְּלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת עֵדִים מֵהָר חֲרֹב, שֶׁהֵעֲבָרוּ מֵהֶם אוֹתָם כְּלֵי זֵינן שֶׁהִתְחַבְּרוּ בְּהֶם בְּהָר סִינַי, כְּדִי שְׁלֹא יִשְׁלַט אוֹתוֹ הַנְּחֹשׁ הָרַע. בִּיּוֹן שֶׁהֵעֲבָרוּ מֵהֶם, מָה פְּתוּב? וּמֹשֶׁה יָקַח אֶת הָאֵהָל וְנָטָה לוֹ מַחוּץ מִן הַמַּחֲנֶה. אָמַר רַבִּי אֲלֵעָזָר, מָה הַפְּסוּק הִזָּה לְזָה? אֲלֹא בִיּוֹן שְׂדַע מֹשֶׁה שֶׁהֵעֲבָרוּ מִיִּשְׂרָאֵל אוֹתָם כְּלֵי זֵינן עֲלִיּוֹנִים, אָמַר, הָרִי וְדַאי מִכַּאֲן וְהִלָּאָה הַנְּחֹשׁ הָרַע יָבֵא לְדוּר בִּינֵיהֶם. וְאִם יַעֲמֵד הַמַּקְדָּשׁ כַּאֲן בִּינֵיהֶם, יִטְמָא. מִיָּד - וּמֹשֶׁה יָקַח אֶת הָאֵהָל וְנָטָה לוֹ מַחוּץ לַמַּחֲנֶה הַרְחָק מִן הַמַּחֲנֶה. מִשּׁוּם שְׁמֹשֶׁה רָאָה שֶׁהָרִי אֵז יִשְׁלַט הַנְּחֹשׁ הָרַע מָה שְׁלֹא הָיָה מִקְדָּם לְכַן.

וְקָרָא לוֹ אֵהָל מוֹעֵד. וְכִי לֹא בְּרֵאשׁוֹנָה אֵהָל מוֹעֵד? אֲלֹא

הָא חֲזִי, מָה כְּתִיב בְּקְדָּמִיתָא, (שמות יד) וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדוּלָּה, וְכֹלָהוּ חֲמָאֵן זַהְרִין עַלְאִין, אֲתַנְהִרִין בְּאַסְפַּקְלָרְיָא דְנַהְרָא, דְּכְתִיב, (שמות כ) וְכָל הָעַם רוֹאִים אֶת הַקּוֹלוֹת. וְעַל יַמָּא, הוּוּ חֲמָאֵן וְלֹא דְחַלִּין, דְּכְתִיב זֶה אֵלֵי וְאַנְוָהוּ, לְבַתֵּר דְּחִטּוֹ, פְּנֵי הַסְּרִסוּר לֹא הָיוּ יְכוּלֵי לְמַחְמִי. מָה כְּתִיב, וַיִּירָאוּ מִגֹּשֶׁת אֱלֹהִים.

וְהָא חֲזִי, מָה כְּתִיב בְּהוּ (שמות לג) וַיִּתְנַצְּלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת עֵדִים מֵהָר חֲרֹב, דְּאֲתַעְבְּרוּ מַנְיִיהוּ, אֵינּוֹן מְזִינִין דְּאֲתַחְבְּרוּ בְּהוּ בְּטוּרָא דְּסִינַי, בְּגִין דְּלֹא יִשְׁלוּט בְּהוּ הַהוּא חוּיָא בִישָׁא, בִּיּוֹן דְּאֲתַעְבְּרוּ מַנְיִיהוּ, מָה כְּתִיב, וּמֹשֶׁה (דל"ו) יָקַח אֶת הָאֵהָל וְנָטָה לוֹ מַחוּץ לַמַּחֲנֶה הַרְחָק מִן הַמַּחֲנֶה. אָמַר רַבִּי אֲלֵעָזָר, מָאי הַאי קָרָא לְגַבֵּי הַאי. אֲלֹא, בִּיּוֹן דִּידַע מֹשֶׁה, דְּאֲתַעְבְּרוּ מַנְיִיהוּ דִּישְׂרָאֵל אֵינּוֹן זִינִין עַלְאִין, אָמַר, הָא וְדַאי מִכַּאֲן וּלְהִלָּאָה, חוּיָא בִישָׁא יִיתִי לְדִירָא בִּינֵיהוּ, וְאִי יָקוּם מִקְדָּשָׁא הָכָא בִּינֵיהוּ יִסְתַּאֲב, מִיָּד וּמֹשֶׁה יָקַח אֶת הָאֵהָל וְנָטָה לוֹ מַחוּץ לַמַּחֲנֶה הַרְחָק מִן הַמַּחֲנֶה. בְּגִין דְּחֲמָא מֹשֶׁה, דְּהָא כְּדִין יִשְׁלוּט חוּיָא בִישָׁא, מָה דְּלֹא הָוָה מִקְדָּמַת דְּנָא.

וְקָרָא לוֹ אֵהָל מוֹעֵד, וְכִי לֹא הָוָה בְּקְדָּמִיתָא אֵהָל מוֹעֵד. אֲלֹא, בְּקְדָּמִיתָא

בראשונה אהל סתם, וכעת אהל מועד. מה זה מועד? רבי אלעזר אמר לטוב. רבי אבא אמר לרע. רבי אלעזר אמר לטוב - מה מועד הוא יום שמחת הלבנה, שנוספה בו קדשה, לא שולט בה פגם, אף כאן קורא לה בשם הזה, להראות שהרי התרחק מביניהם ולא נפגמה, ולכן פתוב וקרא לו אהל מועד.

ורבי אבא אמר לרע - שהרי בראשונה היה אהל סתם, כמו שנאמר (ישעיה לב) אהל כל יצען כל יסע יתדותיו לנצח, ועכשו אהל מועד. בראשונה לתת רפואות לעולם שלא ישלט בהם המות - מכאן והלאה אהל מועד, כמו שנאמר (איוב ל) ובית מועד לכל חי. כאן נתן בו זמן וחיים קצובין לעולם. בתחלה לא נפגם - ועכשו נפגם. בראשונה חברות וזוג ללבנה עם השמש שלא יסרו - עכשו אהל מועד, וזוגם מזמן לזמן. ומשום כך, וקרא לו אהל מועד, מה שלא היה קדם.

רבי שמעון היה יושב לילה אחד ועוסק בתורה, והיו יושבים לפניו רבי יהודה ורבי יצחק ורבי יוסי. אמר רבי יהודה, הרי פתוב ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר חורב, ואמרנו שגרמו מות עליהם מאותו זמן ומעלה ושלט בהם אותו הנפש הרע שהוסר מהם בראשונה. ישראל מילא, אבל יהושע שלא חטא, האם הוסר ממנו אותו כלי זין עליון שקבל עמהם בחר סיני או לא? אם תאמר שלא הוסר ממנו, אם כך, אז למה מת פשאר כל בני האדם? ואם תאמר שהוסר ממנו, למה? וברי לא חטא! שהרי הוא היה עם משה בשעה שחטאו ישראל. ואם תאמר שלא קבל אותה העטרה בחר סיני כמו

אהל סתם, השתא אהל מועד. מאי מועד. רבי אלעזר אמר לטב, רבי אבא אמר לביש, רבי אלעזר אמר לטב, מה מועד דאיהו יום חדוה דסיגרא, דאיתוספא ביה קדשה, לא שלטא בה פגימותא, אוף הכא קרי ליה בשמא דא, לאחזאה דהא אתרחיק מביניהו, ולא אתפגים, ועל דא וקרא לו אהל מועד פתיב. ורבי אבא אמר לביש, דהא בקדמיתא הוה אהל סתם, כמה דאת אמר (ישעיה לב) אהל כל יצען כל יסע יתדותיו לנצח. והשתא אהל מועד. בקדמיתא, למיהב חיין ארוכין לעלמין, דלא ישלוט בהו מותא. מכאן להלאה אהל מועד, כמה דאת אמר (איוב ל) ובית מועד לכל חי, השתא, אתייהיב ביה זמנא וחיין קצובין לעלמא. בקדמיתא לא אתפגים, והשתא אתפגים. בקדמיתא חברותא וזווגא לסהרא בשמשא, דלא יעדון. השתא אהל מועד, וזוגא דלהון מזמן לזמן, ובגין כך וקרא לו אהל מועד, מה דלא הוה קודם.

רבי שמעון, הוה יתיב ליליא חדא, ולעי באורייתא, והוה יתבי קמיה רבי יהודה ורבי יצחק ורבי יוסי. אמר רבי יהודה, הא כתיב ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר חרב. וקאמרינן דגרמו מותא עליהו, מההוא זמנא ולעילא, ושלטי בהו ההוא חוץ בישא, דאעדי ליה מנייהו בקדמיתא. ישראל תינח. יהושע דלא חטא, אתעדי מניה ההוא זיינא עלאה דקביל עמהון בטורא דסיני, או לא.

אי תימא דלא אתעדי מניה. אי הכי, אמאי מית פשאר כל בני נשא. ואי תימא דאתעדי מניה, אמאי. והא לא חטא, דהא איהו עם משה הוה בשעתא דחבו ישראל. ואי תימא דלא קביל ההוא עטרא בטורא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֵלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֵגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֵלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמְרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֱהָלוֹ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהוּ אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיְלֻוּהָ אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

The Chofetz Chaim and the Chazon Ish

In The Letters Of The Chofetz Chaim (page 14, letter 3), his son Rav Aryeh Leib relates about his father that **he held the wisdom of Kabbalah very dear, saying that it is one of the most lofty parts of Torah, and he was accustomed to say that without the secrets of the Torah, we are groping in darkness.** In the sefer Meir Einei Yisroel (vol. 3, page 556) it says that Rav Shlomo told him about his Rebbi the Chofetz Chaim that **every Shabbos he learned the Zohar on the parshah.** He also told others to learn the Zohar on the parshah, **even bachurim.** In the sefer Maaseh Ish (Vol. 3, page 98) it says that Maran the Chazon Ish said to Rav Shmerayahu Greinman that **there is no better mussar sefer than the Zohar.** (International Zohar Foundation - 0548436784).

שיעורי זוהר הקדוש

לתועלת הציבור אנו מבקשים לעדכן אותנו על שיעורי הזוהר הקדוש המתקיימים באיזור מגורכם. נא לפרט מקום השיעור, מוסר השיעור, ימים, שעות, מספר משתתפים וכד'. טלפון: 02-6500828. או פקס: 02-9951300. נשמח לבוא לעזרתכם במשלוח ספרים וכד' לייעול הלימוד. כמו"כ אנו מחפשים מתנדבים לחלוקת ספרים בכל רחבי הארץ, הודיעו לנו ויהא זה לתועלת ולחיזוק לימוד הזוה"ק, ועי"ז נזכה במהרה להבטחת הרשב"י זי"ע בדא יפקון מן גלותא ברחמי בב"א.

**[לקבלת ספרים חינם לחלוקה: 0548-436784,
"מפעל הזוהר העולמי" שע"י מוסדות האלמין]**

.Sunday Parshas Vayeshev, Elad

“,To the Admor shlita, author of “Erkah shel Sha’ah

I was shocked to hear that in a “Chareidi” newspaper it was written in the name of **Maran Hagaon Rav Chaim Kanievsky** shlita that bachurim should not learn the Zohar Hakodesh, chas v’shalom. I went to Rav Kanievsky shlita and asked him if it was true. He replied as follows: many things are said over in my name. Why are you so alarmed? Chas v’shalom that I should say that. On the contrary **I heard from the Chazon Ish that there is no more inspirational mussar sefer than the Zohar** Hakodesh, and it is a holy obligation for bnei Torah to learn it. I am writing this to the Admor to strengthen his hands. With Torah blessings

,A.Y.S Bugnim

.Rav in Elad